

3. Εργατικό Κίνημα: Εγκλωβισμένο στον εργατοπατερισμό

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 17 Νοέμβριος 2019 17:11 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 01 Δεκέμβριος 2019 12:59

Εργατικό Κίνημα:

Εγκλωβισμένο στον εργατοπατερισμό και την πολυδιάσπαση

Η κατάσταση του εργατικού κινήματος είναι το βασικό βάρομετρο που καθορίζει, άμεσα ή έμμεσα, την πορεία των πολιτικών εξελίξεων. Ένα ενωμένο οργανωμένο εργατικό κίνημα με ηγεσία πρόγραμμα και σαφείς προσανατολισμούς, ικανό να υπερασπίσει με σοβαρούς αγώνες τις κατακτήσεις του, αποτελεί από τα πράγματα αποτελεσματικό φραγμό στην αντεργατική πολιτική κάθε κυβέρνησης του κεφαλαίου. Μπορεί να εμποδίζει τους όποιους αποπροσανατολιστικούς ελιγμούς της, την διευθέτηση των καθεστωτικών αδυναμιών ή των εσωτερικών της αντιφάσεων. Το αντίθετο συμβαίνει με το διασπασμένο ανοργάνωτο χωρίς σοβαρή ηγεσία εργατικό κίνημα. Στην περίπτωση αυτή, η οποιαδήποτε κυβέρνηση του κεφαλαίου, ακόμα και αυτές σαν του Αλ. Τσίπρα και του Κυρ. Μητσοτάκη, μπορούν να κοροϊδεύουν, να ελίσσονται, να παραπλανούν, να ψηφίζουν και να εφαρμόζουν αντεργατικά μέτρα χωρίς να ανατρέπονται αμέσως και να επιμηκύνουν την ανούσια κυβερνητική τους θητεία.

Από χρόνια τώρα, δυστυχώς, το ελληνικό εργατικό κίνημα βιώνει την δεύτερη κατάσταση. **Μέσα σ' ένα ασφυκτικό πλαίσιο αντεργατικώ ν νόμων και έχοντας, για δεκαετίες, τις συνδικαλιστικές του οργανώσεις κάτω από τον διαλυτικό έλεγχο των γραφειοκρατώ ν υπαλληλίσκων του κυβερνητικού, κρατικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού, είναι φιμωμένο, αναποτελεσματικό και με πνιγμένη την αγωνιστική του διάθεση μέσα στην πολυδιάσπαση.**

Με την εργατική δημοκρατία να έχει μεθοδικά εξοβελιστεί από την λειτουργία των εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων όλων των βαθμίδων, την διάσπαση να είναι κυρίαρχη ανάμεσα στα εργοστάσια ή τους κλάδους, την απογοήτευση και την αποκάρδιωση να έχει φωλιάσει ως ανημποριά στις εργατικές συνειδήσεις, η συμμετοχή στα σωματεία έχει μειωθεί σε τρομακτικά χαμηλά ποσοστά.

Το καρκίνωμα των εργατοπατέρων που ελέγχουν την ΓΣΕΕ και ο μηχανισμός που

3. Εργατικό Κίνημα: Εγκλωβισμένο στον εργατοπατερισμό

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 17 Νοέμβριος 2019 17:11 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 01 Δεκέμβριος 2019 12:59

έχουν στήσει με την βοήθεια του κράτους της εργοδοσίας και των κομμάτων του κεφαλαίου, δικαιολογημένα μπορούν να θεωρούνται ένας από τους βασικότερους «πυλώνες» στήριξης της εκμετάλλευσης και καταπίεσης του ελληνικού και ξένου κεφαλαίου σε βάρος της εργατικής τάξης. Συστηματικά διαιωνίζουν την «κυριαρχία» τους με στημένα συνέδρια και μεθοδευμένες εκλογές, καταφέροντας, τις μεταπολιτευτικές δεκαετίες, να υπονομεύουν την εργατική συνδικαλιστική οργάνωση και μεθοδικά να εξουδετερώνουν κάθε εργατικό αγώνα που εκδηλώνεται.

Βέβαια, η βαθιά και εξαπλωνόμενη αγανάκτηση και οργή μέσα στις εργατικές μάζες και τους άλλους εκμεταλλευόμενους χαλάει το σκηνικό της «νεκρικής σιγή» που θα ήθελαν να επιβάλλουν μέσα στο εργατικό κίνημα. Γι' αυτό και κατ' εντολή των αφεντικών τους, μερικές φορές και κυρίως όταν πρόκειται να ψηφιστεί στην Βουλή κάποιος αντεργατικός νόμος, για να εκτονώσουν την εργατική οργή καταφεύγουν, στην κήρυξη κάποιων δήθεν 24ωρων απεργιών. Οι οποίες, όμως, με την μεθοδευμένη ανοργανωσιά τους και ως ασφαιρες τουφεκιάς στον αέρα λειτουργούν τελικά σαν ψήφο έγκρισης του νόμου που υποτίθεται ότι καταπολεμούν!

Η ενιαία δράση του εργατικού κινήματος ενάντια στην εξοντωτική κεφαλαιοκρατική επίθεση, για την κατάργηση όλης της αντεργατικής νομοθεσίας και την αποτελεσματική υπεράσπιση των ταξικών συμφερόντων του έχει γίνει επιτακτική καθημερινή αναγκαιότητα. Και είναι συνυφασμένη με την πάλη για το ξερίζωμα του προδοτικού και καταστροφικού εργατοπατερικού καρκινώματος και κάθε άλλης κρατικής ή κυβερνητικής παρέμβασης. **Επιβάλλει άμεσα τον αγώ να περάσει η ΓΣΣΕ και όλες οι βαθμίδες των συνδικαλιστικών οργανώσεων στα χέρια και την διοίκηση των ίδιων των εργατών.**

Αναγκαία η πάλη για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος

Με ποιο τρόπο όμως;

Αναμφίβολα, απέναντι στον εργατοπατερικό μηχανισμό υπάρχουν οργανωμένες δυνάμεις που τον αντιπαλεύουν και τον μάχονται. Η κυριότερη και μεγαλύτερη απ' αυτές είναι η πανελλαδική συνδικαλιστική οργάνωση του ΠΑΜΕ. Η ηγεσία του, δεν σταματά να διακηρύττει με κάθε τρόπο την διαφοροποίηση και την αντίθεσή της με τον εργατοπατερικό και εργοδοτικό μηχανισμό που λυμαίνεται την ΓΣΕΕ.

3. Εργατικό Κίνημα: Εγκλωβισμένο στον εργατοπατερισμό

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 17 Νοέμβριος 2019 17:11 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 01 Δεκέμβριος 2019 12:59

Το ΠΑΜΕ, με τις δυνάμεις που διαθέτει μέσα στο εργατικό κίνημα θα μπορούσε με μια δυναμική εργατική πολιτική, και πιο συγκεκριμένα με την ταχτική του ενιαίου εργατικού μετώπου (από τα κάτω και από τα πάνω), να συμβάλει αποφασιστικά στην αγωνιστική συσπείρωση όλων των διάσπαρτων δυνάμεων του εργατικού κινήματος της χώρας, ενάντια στην κεφαλαιοκρατική επίθεση, στην ανάπτυξη και την οργάνωση των ενιαίων ταξικών αγώνων, στην μαζικοποίηση και την εργατοδημοκρατική λειτουργία των συνδικαλιστικών οργανώσεων και στο ξεριζώμα του εργατοπατερικού μηχανισμού απ' αυτές.

Δυστυχώς όμως η μέχρι τώρα πολιτική της ηγεσίας του δεν φαίνεται να βαδίζει σε αυτές τις κατευθύνσεις. Διαλέγει άλλον δρόμο. **Προτιμάει να περιορίζεται στην διακηρυκτική και διοικητική εναντίωση προς τους γραφειοκράτες εργατοκάπηλους της ΓΣΕΕ και στην συγκέντρωση - επίδειξη των δικών της δυνάμεων. Προσανατολισμοί και κατευθύνσεις που ευθυγραμμίζονται με τους κοινοβουλευτικούς πολιτικούς περιορισμούς που βάζει στον εαυτό της η ηγεσία του ΚΚΕ.**

Στην προσπάθεια μάλιστα να ανταποκριθεί στα καθήκοντα αυτά, καταφεύγει σε υπερβολικούς και αντιφατικούς ισχυρισμούς που τελικά οδηγούν σε αντίθετους δρόμους απ' αυτούς που επικαλείται στα λόγια και τις αγωνιστικές ταξικές διακηρύξεις.

Διατείνεται, η ηγεσία του ΠΑΜΕ (και του ΚΚΕ), ότι τα εργατικά σωματεία στα οποία την πλειοψηφία του Διοικητικού Συμβουλίου την έχουν κερδίσει υποστηρικτές του ΠΑΜΕ είναι τα «ταξικά σωματεία» σε αντιπαράθεση με όλα τα υπόλοιπα και ιδιαίτερα αυτά που ακολουθούν την σημερινή ηγεσία της ΓΣΕΕ, τα οποία τα θεωρεί προφανώς «μη ταξικά»! Η προσέγγιση αυτή, με την οποία ο ταξικός χαρακτήρας κάθε εργατικού σωματείου κρίνεται με βάση τον χαρακτήρα και τις αποφάσεις της πλειοψηφίας του Δ.Σ., αποτελεί μια θεμελιακά λαθεμένη προσέγγιση του εργατικού κινήματος. Που ουσιαστικά **διαχωρίζει τους εργάτες και τις συνδικαλιστικές τους οργανώσεις σε παράλογες κατηγορίες, ενισχύοντας τελικά την εργατική διάσπαση**

παρά τις αμέτρητες αναφορές στην «εργατική ενότητα»!

Όσο λαθεμένες αντιλήψεις κι αν έχει ένας εργάτης, όσο σύγχυση κι αν τον διακρίνει δεν παύει να ανήκει στην εργατική τάξη. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και με τις εργατικές οργανώσεις. Οι αποφάσεις και οι αντιλήψεις της διοίκησης της, όσο λάθος και αντεργατικές κι αν είναι, δεν αλλάζουν τον ταξικό χαρακτήρα μιας εργατικής οργάνωσης.

Δυστυχώς όμως, η ηγεσία του ΠΑΜΕ, πάνω σ' αυτή την αντίληψη έχει στηρίξει όχι μόνο την λογική των ξεχωριστών εργατικών συγκεντρώσεων αλλά και ολόκληρη την πολιτική της στρατηγική. **Μια πολιτική που η εφαρμογή της για πολλές δεκαετίες δεν έχει προσφέρει απολύτως κανέναν θετικό αποτέλεσμα στο εργατικό κίνημα και στο ίδιο**

3. Εργατικό Κίνημα: Εγκλωβισμένο στον εργατοπατερισμό

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 17 Νοέμβριος 2019 17:11 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 01 Δεκέμβριος 2019 12:59

το ΠΑΜΕ. Δεν κατάφερε να απαλλάξει το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα και την κορυφαία του οργάνωση, την ΓΣΕΕ, από τους εργατοπατέρες και τον μηχανισμό τους. Δεν εμπόδισε την πολυδιάσπαση, την απομαζικοποίηση των σωματείων και την διαλυτική κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Ούτε καν πρόσθεσε κάποια ουσιαστική αύξηση των δυνάμεων του ΠΑΜΕ μέσα στο εργατικό κίνημα. Αντίθετα, η πολιτική αυτή, επιτρέπει στους διασπαστές εργατοπατέρες να εμφανίζονται και ω ς... «ενωτικοί» κοροϊδεύοντας και μπερδεύοντας τους εργάτες ακόμα περισσότερο.

Σταλινική εμμονή σε καταδικασμένες πολιτικές

Βέβαια, αυτή η πολιτική και ταχτική του ΠΑΜΕ δεν είναι «καινούρια». Έχει τις ρίζες της στην σεχταριστική πολιτική που είχε ακολουθήσει η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ πριν από την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση του 1929 και στην διάρκειά της. Μια τυχοδιωκτική διασπαστική πολιτική πρακτική που είχε ολέθρια αποτελέσματα για το εργατικό μας κίνημα. Είναι συνέχειά της.

Έναν ολόκληρο σχεδόν αιώνα, οι γραφειοκράτες σταλινικοί ηγέτες, παραποιώντας τις ιδέες του λενινικού μπολσεβικισμού, οδήγησαν τους εργατικούς αγώνες από την μια συμφορά στην άλλη, χαντάκωσαν το κίνημα της εργατικής τάξης, τσάκισαν την επαναστατική πρωτοπορία της και συκοφάντησαν με τον πιο βρωμερό τρόπο την μαρξιστική Αριστερή Αντιπολίτευση επειδή αποκάλυπτε τον αντεπαναστατικό αντεργατικό χαρακτήρα της καιροσκοπικής πολιτικής τους.

Κι όμως, ακόμα και σήμερα, παρά τα πολυσέλιδα «δοκίμια» που εκδίδονται από το ίδιο το ΚΚΕ για την αναγνώριση των συνεχών ιστορικών ολέθριων εγκληματικών «λαθών», οι ηγέτες του αρνούνται να αποδοκιμάσουν την εγκληματική πολιτική πρακτική του σταλινικού γραφειοκρατικού καιροσκοπισμού! Αρνούνται να αναγνωρίσουν ότι παραποίησαν την νικηφόρα εργατική πολιτική του λενινικού μπολσεβικισμού και εξόντωσαν τους αγωνιστές της! Κι επιμένουν να προτείνουν και να εφαρμόζουν την ίδια διασπαστική καιροσκοπική πολιτική του σταλινισμού!

3. Εργατικό Κίνημα: Εγκλωβισμένο στον εργατοπατερισμό

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 17 Νοέμβριος 2019 17:11 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 01 Δεκέμβριος 2019 12:59

Τα γεγονότα ωστόσο έχουν αποδείξει, με τρόπο αδιάψευστο, ότι το εργατικό κίνημα θα μπορούσε να νικήσει αν η ηγεσία του είχε ακολουθήσει με συνέπεια την μπολσεβίκικη πολιτική που επίμονα πρότεινε η συκοφαντημένη και δολοφονημένη ηγεσία της μαρξιστικής Αντιπολίτευσης του σταλινικού ΚΚΕ (Σπάρτακος).

Αποκρούοντας την σχεταριστική διασπαστική πολιτική των σταλινικών γραφειοκρατών, η Μαρξιστική Αντιπολίτευση, τον Οκτώβρη του 1931, διακήρυττε:

«Το βασικό λάθος της Κομματικής γραφειοκρατίας.

Δεν υπάρχουν συνδικάτα ταξικά και μη. Όλα τα εργατικά σωματεία είναι ταξικά. Αρκεί να έχουν εργάτες και να λειτουργούν δημοκρατικά. Αν με το να λέμε ταξικά εννοούμε επαναστατικά, τότε το ζήτημα της ταξικότητας, δηλαδή της επαναστατικότητας των συνδικάτων είναι ζήτημα τακτικής του συνδικάτου και δεν μπορεί να θίξει την υπόσταση του συνδικάτου, του σωματείου ως σωματείου. Είτε επαναστατική γραμμή ακολουθεί ένα εργατικό σωματείο, είτε συντηρητική, είναι πάντα ένα εργατικό σωματείο, που δεν μπορούμε να το αγνοήσουμε και δεν μπορούμε να το καταδικάσουμε. Στην περίπτωση αυτή το πρόβλημα της ταξικοποίησης, δηλαδή της επαναστατικής συνειδητοποίησης των συνδικαλιστικά οργανωμένων εργατών είναι πρόβλημα κατάκτησης της πλειοψηφίας των οργανωμένων εργατών από τους κομμουνιστές και όχι πρόβλημα ίδρυσης «ταξικών» οργανώσεων πλάι στις υπάρχουσες συντηρητικές οργανώσεις...» - {*Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΤΟΥ Κ.Κ. ΕΛΛΑΔΟΣ («ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ») – ΔΙΑΚΥΡΗΞΗ για την ανασυγκρότηση της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας των Εργατών Ελλάδος* («Σπάρτακος», Νο 15 Σεπτέμβρης 1931)(Αναδημοσιευμένη στην «Εργατική Δημοκρατία» Ειδική Έκδοση Νο 12 – 10/2009)

Γιατί λοιπόν, η ηγεσία του ΠΑΜΕ, μένει προσκολλημένη σ' αυτή την αδιέξοδη καταδικασμένη και εντελώς αναποτελεσματική πολιτική; Γιατί εμμένει σε μια αντίληψη που ο πυρήνας της βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με την δικαιωμένη ιστορικά λενινική θέση για το «ενιαίο εργατικό μέτωπο»;

Την ταχτική δηλαδή, που, βασισμένη στην πραγματικότητα των διαφορετικών πολιτικών αντιλήψεων και των διαφορετικών επιπέδων συνείδησης που διαπερνούν τα διάφορα

3. Εργατικό Κίνημα: Εγκλωβισμένο στον εργατοπατερισμό

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 17 Νοέμβριος 2019 17:11 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 01 Δεκέμβριος 2019 12:59

στρώματα της εργατικής τάξης, είναι το μοναδικό όπλο με το οποίο οι πρωτοπόροι αγωνιστές εργάτες, και πρώτα απ' όλα οι κομμουνιστές, μπορούν να συνενώσουν σε κοινή πάλη για τα κοινά ταξικά εργατικά συμφέροντα το σύνολο των εργατών ανεξάρτητα των πολιτικών, θρησκευτικών ή άλλων χαρακτηριστικών που τους βαραινουν. Σύμφωνα με την επαναστατική αυτή αντίληψη, όταν μέσα στους εργάτες κυριαρχούν λαθεμένες ρεφορμιστικές ή άλλες αντιλήψεις, η πάλη για το ενιαίο εργατικό μέτωπο, «από τα κάτω και από τα πάνω», είναι το μόνο όπλο που μπορεί να αποσπάσει τους εργάτες από τις λαθεμένες αντιλήψεις και να τους κερδίσει στις επαναστατικές προλεταριακές ιδέες. Όπως το εξηγούσε ο ίδιος ο Λένιν, **«Ο σκοπός και το νόημα του ενιαίου μετώπου συνίσταται στο να τραβηχτούν στην πάλη κατά του κεφαλαίου όλο και πιο πλατιές μάζες εργατών, χωρίς να πάψουμε να επαναλαμβάνουμε τις εκκλήσεις μας, ακόμα και προς τους ηγέτες της 2ης και της 2 1/2 Διεθνούς, προτείνοντας να κάνουμε από κοινού μια τέτοια πάλη...»** (Ν. Λένιν, Άπαντα, τομ. 45, σελ 131)

Ενώ, η ηγεσία του ΠΑΜΕ, **σωστά μιλάει για την αναγκαία ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος**, αποφεύγει να της δώσει κάποιο περιεχόμενο και να το κάνει οδηγό δράσης. Παλιότερα, με ποιο ανοιχτό τρόπο, υποστήριζε την πολύ σωστή αντίληψη για την ανάγκη οργάνωσης του ελληνικού εργατικού κινήματος πάνω στην βάση των **ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΚΛΑΔΟ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ**

. Όστε να καταπολεμηθεί η χρόνια οργανωτική κλαδική και εργοστασιακή πολυδιάσπαση σε άπειρα σωματεία και διοικήσεις, (πολλές φορές δεκάδες σε αριθμό μέσα στον ίδιο κλάδο, εργοστάσιο ή εργασιακό χώρο), η οποία βρίσκεται σε αντίθεση με τις κυρίαρχες σήμερα οικονομικές μορφές του ελληνικού καπιταλισμού.

Είναι αυτό που προτείνει ακόμα; Κι αν ναι γιατί δεν το κάνει πράξη και σύνθημα δράσης καλώ ντας κάθε άλλη συνδικαλιστική και πολιτική οργάνωση του εργατικού κινήματος να παλέψει μαζί γι' αυτή την αναγκαιότητα;

Τα φύλλα και οι προκηρύξεις του ΠΑΜΕ είναι γεμάτα από τις καταγγελίες του ενάντια στην ηγεσία της ΓΣΕΕ και τον εργατοπατερικό μηχανισμό της. **Δεν υπάρχει όμως πουθενά καμιά πρόταση για τον τρόπο που πρέπει να ακολουθήσει το εργατικό κίνημα ώ στε να πάρει στα χέρια του την ΓΣΕΕ και να απαλλαχθεί οριστικά από τον έλεγχο της κλίκας των εργατοπατέρων!**

Το βλέπει αναγκαίο να αναπτυχθεί πάλη γι' αυτό και με ποιο τρόπο; Με την δυναμική παρεμπόδιση διεξαγωγής των στημένων εργατοπατερικών «συνεδρίων» στα πολυτελή ξενοδοχεία, όσο δικαιολογημένη κι αν είναι, όσες φορές κι αν επαναληφθεί, το εργατικό κίνημα, με τον τρόπο αυτόν, δεν πρόκειται να απαλλαχθεί απ' αυτούς! Και, έτσι, μέσα στα «θεσμικά» και «δικαστικά» κρατικοκυβερνητικά πλαίσια και δεσμά που έχουν οικοδομηθεί η διαιώνιση του εργατοπατερισμού θα είναι μόνιμη.

3. Εργατικό Κίνημα: Εγκλωβισμένο στον εργατοπατερισμό

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 17 Νοέμβριος 2019 17:11 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 01 Δεκέμβριος 2019 12:59

Μόνο αν η υπόθεση περάσει στα χέρια των ίδιων των εργατών μπορεί να δοθεί ουσιαστική λύση υπέρ του εργατικού κινήματος. **Γιατί η ηγεσία του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ δεν αναλαμβάνει σταθερή και επίμονη πρωτοβουλία να προετοιμαστούν και να διοργανωθούν ανοιχτές μαζικές Γενικές Συνελεύσεις των εργατών σε κάθε εργοστάσιο και χώρο δουλειάς, σε κάθε εργατικό κλάδο, σε κάθε εργατικό σωματείο, που θα συζητήσουν ανοικτά όλες τις απόψεις για την κατάσταση του εργατικού κινήματος, της ΓΣΕΕ και το αναγκαίο πρόγραμμα δράσης ενάντια στην κεφαλαιοκρατική επίθεση, για την επιστροφή όλων των δικαιωμάτων που αφαιρέθηκαν, για την κατάργηση όλων των αντιδραστικών νόμων που δίνουν το δικαίωμα στο καπιταλιστικό κράτος να επεμβαίνει στην λειτουργία των εργατικών οργανώσεων, για την αποτελεσματική θωράκιση των εργατικών συμφερόντων από κάθε συνέπεια της καταστροφικής καπιταλιστικής κρίσης;**

Γενικές Συνελεύσεις που μετά την συζήτηση και τις αποφάσεις να εκλέξουν αντιπροσώπους για ένα

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

όπου θα παρθούν οι τελικές αποφάσεις και θα αποφασισθεί η αληθινή ηγεσία της ΓΣΕΕ που θα αναλάβει την ανάπτυξη της εργατικής πάλης; Γιατί, ταυτόχρονα δεν απευθύνεται σ' όλες τις εργατικές δυνάμεις που θέλουν το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα ανεξάρτητο από κάθε παρέμβαση και έλεγχο του κρατικού μηχανισμού, της κυβέρνησης και κάθε εργατοπατερικού μηχανισμού και όργανο πάλης για τα εργατικά ταξικά συμφέροντα και να τους καλέσει σε κοινό οργανωμένο αγώνα για τον σκοπό αυτό;

Οι πολιτικές που προσμένουν να υπερασπίσουν τα εργατικά συμφέροντα μέσα από τους κοινοβουλευτικά και δικαστικά «θεσμικά» πλαίσια -που συστηματικά έχτισαν οι μηχανισμοί του αστικού καθεστώτος γύρω από το λαιμό του εργατικού κινήματος- έχουν ήδη καταδικαστεί σε πολλαπλή και διαχρονική αποτυχία με ολέθριες συνέπειες. Και αν συνεχιστούν θα προσθέσουν στο βεβαρυμμένο ιστορικό τους όλο και μεγαλύτερες ήττες, όλο και περισσότερες καταστροφές για την εργατική τάξη.

Οι εξελίξεις που έρχονται δείχνουν καθαρά ότι το οργανωμένο ή το ανοργάνωτο εργατικό κίνημα ήταν και θα είναι ο καθοριστικός παράγοντας που θα κρίνει την θετική ή αρνητική κατεύθυνσή τους. Γι' αυτό και η ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαία και ζωτικής σημασίας. Η πάλη γι' αυτή δεν μπορεί να περιμένει περισσότερο.

Νοέμβρης 2019